

Дата: 29.03.2023

Група: М-1

Предмет: Фінанси підприємств

УРОК 81-82

ТЕМА: «Інформаційне забезпечення оцінки фінансового стану підприємств»

МЕТА:

- Вивчити інформаційне забезпечення оцінки фінансового стану підприємства
- Опанувати основні відомості про користувачів фінансової звітності та їх інформаційні потреби
- Розвинути навички роботи з фінансовою звітністю
- Виховати інформаційно-освічену особу, цікавість до обраної професії, дисципліну та уважність

Інформаційною базою для оцінювання фінансового стану підприємства є дані:

- балансу (форма № 1);
- звіту про фінансові результати (форма № 2);
- звіту про рух грошових коштів (форма № 3);
- звіту про власний капітал (форма № 4);
- дані статистичної звітності та оперативні дані.

Інформацію, яка використовується для аналізу фінансового стану підприємств, за доступністю можна поділити на відкриту та закриту (таємну). Інформація, яка міститься в бухгалтерській та статистичній звітності, виходить за межі підприємства, а отже є відкритою.

Кожне підприємство розробляє свої планові та прогнозні показники, норми, нормативи, тарифи та ліміти, систему їх оцінки та регулювання фінансової діяльності. Ця інформація становить комерційну таємницю, а іноді й «ноу-хау». Відповідно до чинного законодавства України підприємство має право тримати таку інформацію в секреті. Перелік її визначає керівник підприємства.

Усі показники бухгалтерського балансу та звітності взаємо-зв'язані один з одним. Їх цінність для своєчасної та якісної оцінки фінансового стану підприємства залежить від їхньої вірогідності та дати складання звіту.

У цілому бухгалтерський баланс складається з активу та пасиву і свідчить про те, як на певний час розподілено активи та пасиви і як саме здійснюється фінансування активів за допомогою власного та залученого капіталу.

З погляду фінансового аналізу є три основні вимоги до бухгалтерської звітності.

Вона повинна уможливлувати:

- оцінку динаміки та перспектив одержання прибутку підприємством;
- оцінку наявних у підприємства фінансових ресурсів та ефективності їх використання;
- прийняття обґрунтованих управлінських рішень у сфері фінансів для здійснення інвестиційної політики.

Фінансовий аналіз — це спосіб оцінювання і прогнозування фінансового стану підприємства на підставі його бухгалтерської та фінансової звітності і оперативних даних.

Звіт про фінансові результати відображає ефективність (неефективність) діяльності підприємства за певний період. Якщо баланс відображає фінансовий стан підприємства на конкретну дату, то звіт про прибутки та доходи дає картину фінансових результатів за відповідний період (квартал, півріччя, 9 місяців, рік).

У звіті про фінансові результати наводяться дані про дохід (виручку) від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг); інші операційні доходи; фінансові результати від операційної діяльності (прибуток чи збиток); дохід від участі в капіталі; інші доходи та фінансові доходи; фінансові результати від звичайної діяльності до оподаткування (прибуток чи збиток); фінансові результати від звичайної діяльності (прибуток чи збиток); надзвичайні доходи чи витрати; чисті прибуток чи збиток.

Отже, порівняно із формою звітності, яка діяла раніше, суттєво розширено показники доходів і прибутків підприємства.

Фінансова звітність підприємств містить також іншу інформацію щодо стану фінансів підприємств. На основі аналізу звітних даних визначаються основні тенденції формування й використання фінансових ресурсів підприємства, причини змін, що сталися, сильні та слабкі сторони підприємства та резерви поліпшення фінансового стану підприємства у перспективі.

Неможливо переоцінити значення повної та достовірної інформації про фінансовий стан та результати діяльності підприємства для вирішення поточних та перспективних фінансово-господарських проблем. Для прийняття правильних фінансових управлінських рішень на рівні підприємства треба використовувати дані, які відповідають певним правилам, вимогам і нормам, є зрозумілими та прийнятними для користувачів. Зокрема, щоб порівняти фінансові результати, досягнуті у попередньому та поточному звітних періодах, необхідно використовувати лише порівнянні відповідні показники, тобто такі, які визначені за єдиною методологією з використанням однакових баз розрахунку, критеріїв та правил.

З цією метою підприємство повинно розробити свою фінансову облікову політику, яка підпорядковується потребам внутрішнього менеджменту. Але, як правило, для прийняття ефективних управлінських рішень менеджери не обмежуються суто внутрішньою фінансовою інформацією, а порівнюють її з відповідними показниками подібних підприємств, підприємств-конкурентів чи партнерів по бізнесу. Тому закономірно виникає потреба в уніфікації вимог до фінансової інформації в рамках галузі, регіону, усієї економічної системи країни.

Процес такої уніфікації називають стандартизацією бухгалтерського обліку*. Стандарт у широкому розумінні — зразок, еталон, модель, що беруться за вихідні для порівняння з ними інших подібних об'єктів. Стандартизація бухгалтерського обліку — це процес розробки та послідовного застосування єдиних вимог, правил та принципів до визнання, оцінки і відображення у фінансових звітах окремих об'єктів бухгалтерського обліку.

* Фінансова звітність за національними показниками (стандартами) бухгалтерського обліку. — К.: Лібра, 1999. — С. 16 і далі.

Загальні вимоги до фінансової звітності викладено в положенні (стандарті) бухгалтерського обліку 1 (далі — П(С)БО 1), затвердженому наказом Міністерства фінансів України від 31.03.99 №87. Дане положення визначає:

- мету фінансових звітів;
- їх склад;
- звітний період;
- якісні характеристики та принципи, якими слід керуватися під час складання фінансових звітів;
- вимоги до розкриття інформації у фінансових звітах.

П(С)БО 1 треба застосовувати за підготовки й надання фінансових звітів підприємствами, організаціями, установами та іншими юридичними особами (далі — підприємствами) усіх форм власності (крім банків і бюджетних установ). Проте тут не розглядаються правила складання консолідованої фінансової звітності.

Основою П(С)БО 1 є Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 1 (переглянутий у 1997 р.) Комітету з Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку.

Фінансова звітність визначена П(С)БО 1 як бухгалтерська звітність, яка відображає фінансовий стан підприємства і результати його діяльності за звітний період.

Метою такої звітності є забезпечення загальних інформаційних потреб широкого кола користувачів, які покладаються на неї як на основне джерело фінансової інформації під час прийняття економічних рішень (табл. 1).

Таблиця 1

ІНФОРМАЦІЙНІ ПОТРЕБИ ОСНОВНИХ КОРИСТУВАЧІВ ФІНАНСОВИХ ЗВІТІВ

Користувачі звітності	Інформаційні потреби
Інвестори, власники	Придбання, продаж та володіння цінними паперами Участь у капіталі підприємства Оцінка якості управління Визначення суми дивідендів
Керівництво підприємства	Регулювання діяльності підприємства
Банки, постачальники та інші кредитори	Забезпечення зобов'язань підприємства Оцінка здатності підприємства своєчасно виконувати свої зобов'язання
Замовники	Оцінка здатності підприємства своєчасно виконувати свої зобов'язання
Працівники підприємства	Оцінка здатності підприємства своєчасно виконувати свої зобов'язання Забезпечення зобов'язань підприємства перед працівниками
Органи державного управління	Формування макроекономічних показників

Для прийняття економічних рішень користувачам фінансових звітів необхідна інформація про фінансовий стан, результати діяльності та зміни у фінансовому стані підприємства. Зазначені інформаційні потреби обумовили склад фінансової звітності. За П(С)БО 1, до неї належать:

- баланс;
- звіт про фінансові результати;
- звіт про рух грошових коштів;
- звіт про власний капітал;
- примітки до звітів.

Інші звіти (звернення ради директорів до акціонерів, звіт керівництва компанії, звіт аудитора тощо), які включені до звітності підприємства, не є фінансовою звітністю.

Новий склад звітності відповідає вимогам Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (рис. 1).

Попередній склад

Склад бухгалтерської звітності за Інструкцією про порядок заповнення форм річного бухгалтерського звіту, затв. Мінфіном України № 139 від 18 серпня 1995 року, з наступними змінами і доповненнями¹

Баланс (форма № 1)
Звіт про фінансові результати (форма № 2)
Звіт про фінансово-майновий стан (форма № 3)
Пояснювальна записка

Новий склад

Склад фінансової звітності за П(С)БО 1

Баланс
Звіт про фінансові результати
Звіт про власний капітал
Звіт про рух грошових коштів
Примітки

Рис. 1. Зміни у складі звітності підприємств

Компоненти фінансової звітності відображають різні аспекти господарських операцій і подій за звітний період, відповідну інформацію попереднього звітного періоду, розкриття облікової політики та її змін, що робить можливим ретроспективний аналіз діяльності підприємства (табл. 9.2).

¹ Бухгалтерський облік і аудит. – 1999. – № 1.

Такі компоненти фінансової звітності, як баланс, звіт про фінансові результати, звіт про власний капітал та звіт про рух грошових коштів, складаються зі статей, які об'єднуються у відповідні розділи.

Форми, перелік статей фінансових звітів та їх зміст установлені П(С)БО 2—5. Але підприємство заносить інформацію до тієї чи іншої статті відповідного фінансового звіту тільки тоді, коли:

- існує ймовірність збільшення або зменшення майбутніх економічних вигод, пов'язаних із цією статтею;
- оцінка статті може бути достовірно визначена.

Наведемо такий приклад. За Інструкцією № 139 про порядок складання річного бухгалтерського звіту підприємство має право відображати в балансі у складі розрахунків з іншими дебіторами штрафи, пені та неустойки, що визнані боргом, або щодо яких отримано рішення суду, арбітражного суду чи іншого повноважного органу про стягнення (див.: п.2.25 Інструкції). Як бачимо, в цьому разі віддається перевага формальним ознакам (підтвердженню боржником або органом, уповноваженим до стягнення штрафів, пені і неустойки), хоча право на отримання відповідних сум підприємство має за чинним законодавством (або безпосередньо за умовами договору поставки чи підряду) і на цій підставі може достатньо достовірно визначити розмір майбутнього надходження грошових коштів. Тому за П(С)БО 1 немає необхідності чекати такого підтвердження, а слід відобразити суму дебіторської заборгованості в балансі. Зрозуміло, що підприємство повинне оцінити ступінь платоспроможності дебітора, інші фактори, пов'язані з даною ситуацією. Обґрунтованість рішення керівництва підприємства щодо цієї суми буде оцінено аудитором.

Таблиця 2

ПРИЗНАЧЕННЯ ОСНОВНИХ КОМПОНЕНТІВ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

Компоненти фінансової звітності	Зміст	Використання інформації
Баланс	Наявність економічних ресурсів, які контролюються підприємством, на дату балансу	Оцінка структури ресурсів підприємства, їх ліквідності та платоспроможності підприємства; прогнозування майбутніх потреб у позиках; оцінка та прогнозування змін в економічних ресурсах, які підприємство (імовірно) контролюватиме в майбутньому
Звіт про фінансові результати	Доходи, витрати та фінансові результати діяльності підприємства за звітний період	Оцінка та прогноз: прибутковості діяльності підприємства; структури доходів та витрат
Звіт про власний	Зміни в складі власного капіталу підприємства про-	Оцінка та прогноз змін у власному

капітал	тягом звітнього періоду	капіталі
Звіт про рух грошових коштів	Генерування та використання грошових коштів протягом звітнього періоду	Оцінка та прогноз операційної, інвестиційної та фінансової діяльності підприємства
Примітки	Вибрана облікова політика. Інформація, не наведена безпосередньо у фінансових звітах, але обов'язкова за П(С)БО. Додатковий аналіз статей звітності, необхідний для забезпечення її зрозумілості	Оцінка та прогноз: облікової політики; ризиків або непевності, які впливають на підприємство, його ресурси та зобов'язання; діяльності підрозділів підприємства тощо

КРИТЕРІЇ ВІДОБРАЖЕННЯ СТАТЕЙ У ФІНАНСОВИХ ЗВІТАХ

Попередні критерії

Нові критерії

Установлені Інструкцією про порядок заповнення форм річного бухгалтерського звіту, затв. Мінфіном України № 139 від 18 серпня 1995 р., з наступними змінами і доповненнями		Встановлені П(С)БО 1
Як правило, віддається перевага юридичній формі над економічним змістом		Віддається перевага економічному змісту. <ul style="list-style-type: none"> • Існує ймовірність надходження або вибуття майбутніх економічних вигод, пов'язаних з цією статтею. • Оцінку статті можна здійснити з високою мірою достовірності

Рис. 2. Зміна критеріїв відображення статей у звітності

Перший критерій відображення статей у фінансовій звітності пов'язаний з тим, в якому звіті буде наведено статтю, — у балансі чи у звіті про фінансові результати, тобто відповідність результатів господарських операцій визначенню активів, зобов'язань, власного капіталу, доходів чи витрат, які наведені в П(С)БО 1.

Процес аналізу фінансової інформації на відповідність змісту певної статті фінансових звітів та описаним критеріям називається **визнанням**. Розглянемо його на прикладах.

Приклад 1.

Припустімо, що на підприємство внаслідок господарської операції надійшли матеріали. Підприємство передбачає використати їх для виробництва та реалізації продукції. Отже, воно сподівається отримати майбутні економічні вигоди через

використання цих матеріалів разом з іншими активами у виробництві. Тому матеріали будуть відповідати критеріям визнання активів — елементів балансу. Вартість матеріалів визначено договором з постачальником і в документах на їх оплату. Це і є підставою для оцінки цієї статті в обліку.

Одночасно виникає заборгованість перед постачальником щодо сплати вартості отриманих матеріалів. Сплата — це вибуття грошових коштів (чи інших активів на умовах бартеру), тобто втрата в майбутньому економічних вигід підприємством. Це ознаки іншого елемента балансу — зобов'язань.

Під час складання фінансової звітності треба також обов'язково враховувати фактор імовірності надходження чи втрати економічних вигід. Адже ситуація на ринку стрімко змінюється і на дату балансу вона може оцінюватися інакше, ніж на момент здійснення господарської операції.

Приклад 2.

Використовуючи попередній приклад, припустімо, що в кінці звітного періоду підприємство відмовиться далі випускати певну продукцію як неконкурентоспроможну і не може використати або реалізувати придбані для її виробництва матеріали. Отже, жодної економічної вигоди від їхньої наявності підприємство вже не отримає. Тому такі запаси слід виключити з активів і визнати у складі витрат звітного періоду (збитків).

Фінансова звітність повинна надати дохідливу, доречну, достовірну та порівнянну інформацію щодо фінансового стану, результатів діяльності підприємства, руху його грошових коштів, змін у складі власного капіталу.

Для того, щоб фінансова звітність була зрозумілою користувачам, П(С)БО 1 передбачає наявність у ній даних про:

- підприємство;
- дату звітності та звітний період;
- валюту звітності та одиницю її виміру;
- відповідні показники (статті) за звітний та попередній періоди;
- облікову політику підприємства та її зміни;
- аналітичну інформацію щодо статей фінансових звітів;
- консолідацію фінансових звітів;
- припинення (ліквідацію) окремих видів діяльності;
- обмеження щодо володіння активами;
- участь у спільних підприємствах;
- виявлені помилки та пов'язані з ними коригування;
- переоцінку статей фінансових звітів;
- іншу інформацію.

Фінансова звітність має бути підготовлена та надана користувачам у певні терміни, які визначаються чинним законодавством. У разі надмірної затримки в наданні звітної інформації вона може втратити свою актуальність.

Дані фінансової звітності є підставою не тільки для оцінки результатів звітного періоду, а й для їх прогнозування. Так, інформація щодо фінансового стану та результатів діяльності часто використовується як підстава для прогнозування майбутнього фінансового стану.

Під час підготовки фінансової звітності кожне підприємство розглядається як юридична особа, що відокремлена від власників — фізичних осіб. Таким чином, особисте майно та зобов'язання власників не повинні відображатись у фінансовій звітності підприємства. Тому у фінансовій звітності (зокрема, в балансі) передбачене відображення лише зобов'язань власників стосовно їхніх внесків до капіталу та обов'язкового розподілу частини доходу між власниками (у вигляді відсотків, дивідендів, вилучення капіталу тощо). Цей принцип дістав назву **принципу автономності підприємства**.

Отже, якщо власник підприємства вносить власні грошові кошти у банк з метою збільшення статутного капіталу даного підприємства, то цю операцію буде відображено у фінансовій звітності. Якщо ж метою власника буде отримання відсотків на власні кошти та їх використання на власні потреби, така господарська операція не вплине на показники фінансової звітності.

Фінансові звіти складаються також виходячи з **принципу безперервності діяльності підприємства**, тобто визнання того, що підприємство не має ні наміру, ані потреби ліквідуватися або суттєво зменшувати масштаби своєї діяльності (принаймні протягом наступного звітного періоду).

За інших обставин, коли події після складання балансу засвідчать наміри підприємства припинити свою діяльність або покажуть неможливість її продовження, підприємство не може використовувати П(С)БО 1 як основу для підготовки своїх фінансових звітів (п. 18 П(С)БО 6). Тоді поділ його активів і зобов'язань на необоротні та оборотні (довгострокові і короткострокові) втрачає сенс. Адже підприємство повинне в процесі ліквідації покрити усі свої зобов'язання (спочатку перед кредиторами, потім перед власниками). Тому всі активи стають оборотними, а зобов'язання — короткотерміновими. Переважна оцінка статей балансу за собівартістю також не може бути використана, їх слід переоцінити за ринковою вартістю. Фактично скасовуються майже всі принципи формування фінансової звітності безперервно діючого підприємства.

Принцип періодичності передбачає розподіл діяльності підприємства на певні періоди часу (звітні періоди) з метою складання фінансової звітності.

За П(С)БО 1 звітний період становить календарний рік. Проте для новоствореного підприємства або для підприємства, яке ліквідується, тривалість звітного періоду може бути іншою (рис. 3).

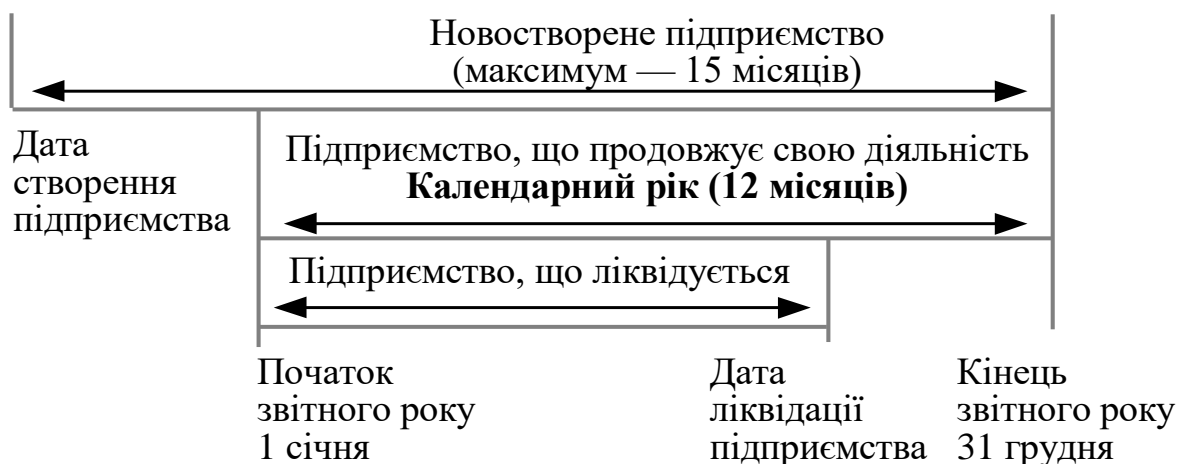

Рис.3. Тривалість звітнього періоду за П(С)БО 1

Передбачється також складання проміжної звітності (квартальної та місячної) наростаючим підсумком з початку року.

Тепер активи, підприємства (незавершене виробництво, готова продукція, основні засоби, нематеріальні активи) будуть оцінюватися за виробничою собівартістю у складі прямих та виробничих накладних витрат.

До собівартості придбаних активів включатимуться:

- ціна придбання;
- податки, мито, збори (крім тих, що повертаються згодом підприємству);
- витрати на їхню доставку, вантажно-розвантажувальні роботи;
- витрати доведення активів до стану, придатного для використання (реалізації);
- інші витрати, безпосередньо пов'язані з придбанням цих активів.

Будь-які торговельні та інші знижки вираховуються за визначення витрат на придбання.

Приклад 3.

Підприємство придбало основні засоби за ціною 25 000 грн. (без ПДВ) та оплатило їх у період дії знижки, наданої постачальником, у сумі 200 грн. Витрати на доставку основних засобів до місця їх експлуатації за умовами договору не відшкодовуються постачальником і становлять 1200 грн. В обліку придбані основні засоби будуть відображені сумою $25\,000 - 200 + 1200 = 26\,000$ (грн.).

Принцип нарахування полягає в тому, що результати господарських операцій ураховуються тоді, коли вони фактично відбуваються (а не тоді, коли отримуються або сплачуються грошові кошти), і відображаються в бухгалтерському обліку та фінансових звітах тих періодів, до яких вони відносяться. Завдяки цьому користувачі отримують інформацію не тільки про минулі операції, пов'язані з виплатою або отриманням грошових коштів, а й про зобов'язання сплатити грошові кошти в майбутньому та ресурси, які мають надійти у майбутньому. Така інформація щодо минулих операцій є найбільш корисною для прийняття користувачами економічних рішень.

П(С)БО 1 зазначає, що принцип нарахування має застосовуватися одночасно з **принципом відповідності**, за яким витрати визначаються у звіті про фінансові результати на підставі прямого зв'язку між ними та отриманими доходами.

Щоб бути достовірною, інформація у фінансових звітах повинна бути повною, зважаючи на її важливість для користувача та витрати, пов'язані з отриманням цієї інформації. Тому фінансова звітність не обмежується лише балансом, звітами про фінансові результати, власний капітал та рух грошових коштів. Вона містить примітки, які надають інформацію про облікову політику підприємства та додаткові пояснення до окремих статей цих звітів. Крім того, у примітках розкриваються важливі для користувачів фінансової звітності події, які відбулися після складання балансу. Наприклад, оголошення про виплату дивідендів на акції.

У складі річного бухгалтерського звіту українських підприємств передбачено форму № 3 «Звіт про рух грошових коштів» та форму № 4 «Звіт про власний капітал» та пояснювальну записку. Проте інформація, яка в них наводиться, лише в незначній мірі

задовольняє потреби користувачів для здійснення ретроспективного та перспективного аналізу діяльності підприємств з метою прийняття прогнозних фінансово-економічних рішень.

Що ж стосується непередбачених подій після складання балансу, то вони раніше не впливали на показники звітів і не розкривались у пояснювальній записці. Тепер, за П(С)БО 6, такі події поділяються на дві групи та коригують певні статті звітності або пояснюються в примітках (рис. 4).

Щоб скласти фінансову звітність, керівництво підприємства формує **облікову політику**, тобто вибирає принципи, методи та процедури обліку в такий спосіб, щоб достовірно відобразити фінансове положення й результати діяльності підприємства та забезпечити порівнянність фінансових звітів.

Надання користувачам інформації про політику бухгалтерського обліку, яку підприємство повинно використовувати постійно за складання фінансових звітів, будь-яких змін у цій політиці та впливу таких змін на показники фінансових звітів є вимогою **принципу послідовності**. Дотримання цього принципу є передумовою порівнянності фінансових звітів. Адже користувачі отримують можливість визначати відмінності ведення бухгалтерського обліку, які використовуються самим підприємством або різними підприємствами протягом певних звітних періодів.

Українські підприємства мали дуже обмежені можливості щодо формування облікової політики, які визначались п. 1 «Вказівок щодо організації бухгалтерського обліку в Україні», затверджених наказом Мінфіну України від 07.05.93 № 25 з наступними змінами і доповненнями. У пояснювальній записці до річного бухгалтерського звіту вимагалось попереджати про намір зміни облікової політики в наступному звітному році.

За П(С)БО 1 підприємство буде висвітлювати свою облікову політику у примітках, описуючи принципи оцінки та методи обліку окремих статей звітності. Тепер підприємство буде мати право вибору, прийматиме ці рішення самостійно.

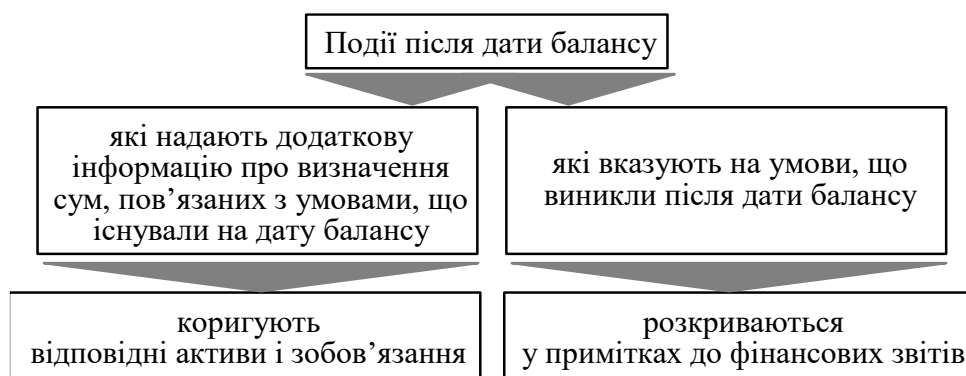

Рис. 4. Класифікація подій після складання балансу за П(С)БО 6

Що ж стосується змін облікової політики, то в П(С)БО 6 визначено:

- коли можливі такі зміни;
- що не вважається зміною облікової політики;
- як впливають зміни облікової політики на показники фінансових звітів;
- які примітки слід давати у разі змін облікової політики.

Цілій низці господарських операцій, таких як погашення сумнівної заборгованості, визначення можливого строку корисного використання основних засобів тощо, притаманна певна невизначеність. Тому під час складання фінансових

звітів слід застосовувати **принцип обачності**, щоб активи або дохід не були завищені, а зобов'язання чи витрати — занижені.

Сутність операцій або інших подій не завжди відповідає тому, що впливає з їхньої юридичної форми. Наприклад, підприємство може передати актив іншій стороні в такий спосіб, що даліше використання майбутніх економічних вигод, утілених у цьому активі, залишається за даним підприємством. За таких обставин відображення цієї операції як продажу не відповідатиме її суті. Тому керівництво підприємства повинне надавати **перевагу економічному змісту господарських операцій над їхньою юридичною формою**.

Принцип єдиного грошового вимірника передбачає вимірювання та узагальнення всіх операцій підприємства в його фінансовій звітності.

Під час складання фінансової звітності необхідно намагатися узгодити усі перелічені принципи так, щоб досягти належних якісних характеристик фінансової звітності.

Порівнюючи П(С)БО 1 з вимогами *Положення про організацію бухгалтерського обліку і звітності в Україні*, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України № 250 (квітень 1993 р.), з наступними змінами і доповненнями, та *Інструкції про порядок заповнення форм річного бухгалтерського звіту*, затвердженої Мінфіном України № 139 від 18 серпня 1995 року, з наступними змінами і доповненнями, бачимо, що розбіжності між ними стосуються як складу звітності, так і методологічних основ її подання.

Методологічні відмінності попередніх інструкцій полягають передовсім у тому, що:

- якісні характеристики фінансової звітності розглядались з позицій такого користувача звітів, як держава;
- не використовувались принципи безперервності діяльності та превалювання змісту над формою;
- принципи нарахування та відповідності доходів і витрат, повного висвітлення, послідовності, обачності використовувались частково й непослідовно.

Питання для самоконтролю:

1. Дайте визначення та розкрийте сутність терміна «фінансова стратегія підприємства».

2. Охарактеризуйте етапи (послідовність) формування фінансової стратегії підприємства.

Домашнє завдання:

- Законспектувати матеріал уроку,
- Підручники: 8) р.9